

1574?

En Unavngiven til Birgitte Gjøe.

Brevskriveren tilbagesender Birgitte Gjøe en skreven Opsats med sine Bemærkninger, giver Raad med Hensvn til at afværge den Herlufsholm truende Fare og beder hende meddele, naar Laasen paa Herlufsholm skal sluttes.

Kiere Byrtte och kiere søster, gud were teg ewiig god och bevare teg lennge och vel. Ieg sender teg nu thenne [s. 703](#) schriffit igenn och har ther hoss antegnet y brenden ¹, hues mangell fornøden er ther att til sette, och nar thette bliiffuer indført, ved ieg aff mynn ringe forstand icke retter, end theth er noch vdi the made forsset. Ieg loffuet teg och att lade viide myt betenckent att forekome skolens forstanden ² fare (ssaa wiile vij for alting stetze befale thend almetiigste gud och bede ham, att hand viil vere hindis radgiiffuer och forfechte thend, effterhij thend ioo er opdraget och hen fatt ³ tiil hans ere, doch att giøre ther hoss saa møget menskenn mugelicht er), saa er ieg end nu viid thend same mejnjing met thend perssonn, ieg tilforne har talet met teg om, y huad fordel mand skule giøre ham entten attforschriiffue ham en genant aff skolenn, ssom kunde optagis aff en sum rentte pennge, eler och forle ⁴ ham en gard eler tho vdi Iudland hans lyffs tiid, eler saa lenge skolen y hans tiid bleff aff ham viid syn roeliig vessenn och funderede brug. Hielpe meg gud, ieg schriiffuer thette velment sagen til beste, och ssom ieg selff viile giøre, om theth var meg saa legen ⁵, for mange orssager skyld nu icke kand schriifteliig formelde, beder ther fore, om thette forslag teg icke behagede, att theth doch maa vere vfortenck, och troo icke ant, end for thend gode omgengelse viil ieg vere teg huld och god y myn graff, ingens atterhold ⁶ ansset. Gud giiffue, ieg elers met rad och dad aff myn ringe forstand kunde tyne teg. Ieg merckede aff thyn iomfruis schriffuelsse, at Pernyele ⁷ var hiem dragen. Skule ther handeles met thend persson, tha var theth got, tu schreff P. N. ⁸ til met theth første, att hun tale met ham paa thine [s. 704](#) vogne ¹ effter thend meni[n]g. tu siist sagede meg, ther ieg var hoss teg, ieg er viiss, att hand har icke lenge loff att vere hene. Wiltu lade forfare, huor lang tiid tu haffuer till att lassen ² skal beslutes, och lade meg theth viide. Du skalt doch icke bessuere teg att schriiffue meg, men theth er stetze noch, attu schriffue Anne ³, och lad al gross ⁴ bestaa bode hoss hinde och meg, men kom ret imorigen(?). Vij bliiffuer ther bode vel met til friis. Haff dog saa møgen ere och tack, for tu forst saa retteliig vel met meg. Thend almetiigste befaler ieg teg. Aff Brentved loffuerdag v slog etc. ⁵

Udskrift: Mynn kere søster Briitte Gioye wdij ægenn handt.

Orig. med Spor af Segl i Rigsark., Adelsbreve XXIII. 1.